

และพืช ซึ่งความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ไม่มีชีวิต กับสิ่งที่มีชีวิตก็คือ “การรับรู้” คือสิ่งที่มีชีวิตก็ย่อมที่จะมีการรับรู้สิ่งต่างๆได้ (เมื่อมีการรับรู้แล้วก็จะมีความรู้สึกเกิดขึ้นมาด้วยเสมอ) ส่วนสิ่งที่ไม่มีชีวิตก็ย่อมที่จะไม่มีการรับรู้สิ่งใดๆได้

การรับรู้นี้มาจากไหน? เมื่อพิจารณาจากความจริงที่มีอยู่จริงในชีวิตของเราแล้ว ก็จะพบว่า เมื่อระบบประสาทต่างๆของร่างกายเรา (คือตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย, และ ใจ-สมอง) มีความสมบูรณ์ หรือดีพร้อม หรือยังไม่ตาย มันก็จะเกิด “การรับรู้” ขึ้นมาที่ระบบประสาทนั้นได้ แต่ถ้าระบบประสาทใดเสียหาย ก็จะไม่เกิดการรับรู้ขึ้นมาได้ อย่างเช่น เมื่อระบบประสาทของลูกตายังคืออยู่ เมื่อมีภามากระทบตา ก็จะเกิดการรับรู้ภาพขึ้นมาที่ตานั้นขึ้นมาทันที แต่ถ้าตาเสียหรือบอด ก็จะไม่เกิดการรับรู้ภาพได้ เป็นต้น คือเรียกว่า ต้องอาศัยระบบประสาทที่ยังดีอยู่ของร่างกาย มาสัมผัสกับสิ่งภายนอกที่ตรงกัน จึงจะเกิด “การรับรู้” ขึ้นมาทันทีที่ระบบประสาทจุดนั้น ซึ่ง “การรับรู้” ของร่างกายนี้ ก็เหมือนกับกระแสไฟฟ้าอย่างอ่อนๆนั่นเอง

เมื่อเชื่อดูจิ (ซึ่งเป็นชีวิตเล็กๆซึ่งมีการรับรู้และรู้สึกได้ ที่เกิดมาจากร่างกายของผู้ชายสร้างขึ้นมา) ของพ่อไปผสมกับไข่ของแม่ ก็จะทำให้เกิดมีชีวิตขึ้นมาและค่อยๆเจริญเติบโตขึ้นเป็นร่างกายขึ้นมา โดยอาศัยข้อมูล (DNA) จากไข่ของแม่และเชื้อของพ่อ นั้น มาปรุงแต่งให้เกิดลักษณะของอวัยวะต่างๆของร่างกายขึ้นมา และสิ่งสำคัญก็คือมันได้เกิดเนื้อสมองที่มีคุณสมบัติพิเศษขึ้นมา ซึ่งสมองนี้เองที่เป็นพื้นฐานให้เกิดจิตขึ้นมาอย่างสมบูรณ์ โดยสมองนี้สามารถบันทึกข้อมูลจากการรับรู้และรู้สึก รวมทั้งการปรุงแต่งของจิตทั้งหลายเอาไว้ได้อย่างน่าอัศจรรย์

เราเกิดขึ้นมาได้อย่างไร?

สัญชาติญาณ หมายถึง ความรู้ที่เกิดขึ้นมาพร้อมกับชีวิต โดยไม่มีใครมาสอนอย่างเช่น สัญชาติญาณในการหาอาหาร, กินอาหาร, สืบพันธุ์, เอาตัวรอด, รักลูก, เลี้ยงลูก เป็นต้น อย่างที่สัตว์และพืชทั้งหลายมีอยู่นั่นเอง ซึ่งสัญชาติญาณพื้นฐานหรือสัญชาติญาณใหญ่ของทุกชีวิตก็คือ “ความรู้ว่าจิตนี้คือตัวตนหรือตนเอง” ที่ทำให้เกิด

, น้ำ, เหล็ก, พลาสติก, แก้ว, และจิตใจของสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย เป็นต้น ส่วนสิ่งที่เกิดขึ้นมาโดยการกระทำของสิ่งที่มีชีวิต เช่น รังผึ้ง, รังปลวก, รังนก, บ้าน, รถยนต์, เครื่องบิน, โทรศัพท์, คอมพิวเตอร์ เป็นต้นนั้น จะไม่เรียกว่าเป็นสิ่งปรุงแต่ง แต่จะเรียกว่าเป็น “สิ่งประกอบ” คือเป็นการนำเอาสิ่งต่างๆหลายๆสิ่งมารวมกันเข้า แต่ก็ยังมองเห็นลักษณะของสิ่งที่นำมาประกอบนั้นอย่างชัดเจน

กฎสูงสุดนี้บอกอะไรกับเราบ้าง?

กฎสูงสุดนี้เป็นกฎที่เลียนขาดของธรรมชาติ ที่ครอบงำทุกสิ่งทุกอย่างในโลก และในจักรวาลเอาไว้ ไม่มีสิ่งใดที่จะอยู่นอกเหนือกฎนี้ไปได้ ซึ่งถ้าเราพิจารณาอย่างหยาบๆ เราก็อาจจะเห็นว่าเป็นเรื่องง่ายๆที่ใครก็รู้กันอยู่แล้วเป็นปกติ ไม่เห็นว่าจะมีความพิเศษอะไร แต่ถ้าเราจะตั้งใจพิจารณาให้ดีแล้ว เราก็จะพบกับความลับบางอย่างของธรรมชาติ ที่ซ่อนอยู่ในทุกสิ่งทุกอย่างนี้ได้อย่างง่ายดาย โดยเฉพาะความลับของชีวิตเรื่องว่า ชีวิตคืออะไร? เกิดมาทำไม? ตายแล้วจะเป็นเช่นไร? อะไรคือสิ่งสูงสุดที่เราควรจะได้รับ? และจะได้โดยวิธีใด?

ในขั้นต้นกฎนี้ได้บอกให้เราเข้าใจสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาอย่างกว้างๆก่อนว่า “ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นมาในโลกและในจักรวาลนี้ล้วนมีความเกี่ยวข้องกันอยู่ทั้งสิ้น ไม่มากก็น้อย ไม่โดยตรงก็โดยอ้อม” เพราะเมื่อเหตุได้ปรุงแต่งให้เกิดผลขึ้นมาแล้ว ผลนี้ก็ยังจะกลายมาเป็นเหตุ เพื่อปรุงแต่งให้เกิดผลใหม่ขึ้นมาได้อีก และผลใหม่นี้ก็ยังกลายมาเป็นเหตุ เพื่อปรุงแต่งให้เกิดผลใหม่ๆขึ้นมาได้อีกเรื่อยไป อีกทั้งเหตุหนึ่งก็สามารถรวมกับเหตุอื่นๆแล้วปรุงแต่งให้เกิดผลต่างๆได้มากมายหลายผลอีกด้วย คือมันจะเป็นเหตุ-เป็นผล, เป็นเหตุ-เป็นผล, เป็นเหตุ-เป็นผล เช่นนี้เกี่ยวพันกันต่อไป เหมือนห่วงโซ่ที่คล้องต่อกันเอาไว้เป็นสายยาวๆอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และแต่ละสายก็ยังเกี่ยวพันกับสายอื่นๆอีกมากมายและยุ่งเหยิง หรือเหมือนกับการผลัดกันกันต่อไปเป็นทอดๆของ โดมิโนที่สลับซับซ้อนและยุ่งเหยิงนั่นเอง